

ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

(Ἐκ τῆς «Ἀτλαντίδος» τῆς Ν. Ὑόρκης).

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς παρακολουθεῖ μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὸ ἀναφθὲν ζήτημα τῆς θεωρίας τῆς Ἐξελίξεως, ἐξ ἧς ὠρμήθησάν τινες διὰ νὰ σατυρίσουν τοὺς ἀμύντορας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Εὐτυχῶς αἱ νεωτεριστικαὶ θεωρίαι δὲν εὐρίσκουν ν ἔδαφος παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ, ὡς μαρτυροῦν αἱ πολλαὶ πραγματεῖαι διαφόρων ὁμογενῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἃς ἐλάβομεν μέχρι τοῦδε, καὶ ὧν θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν δημοσίευσιν διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀτλαντίδος».

Ἡ κάτωθι ἐπιστολὴ μᾶς ἀπεστάλη ἐκ Βοστώνης :

Σᾶς συχαίρομεν διὰ τὴν ἀξιέπαινον καὶ θεάρεστον στάσιν σας ἀπέναντι τοῦ ζητήματος τῆς Ἐξελίξεως καὶ διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ νὰ καταχωρῆτε εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἀτλαντίδος» σχεικὰ ἄρθρα. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπεδείξατε ὅτι ἔχετε σταθερὰς ἀρχὰς διὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν: «μὴ κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης» (Ἐφεσ. δ'. 13,14). Πόσον λυπηρὸν εἶναι πλεῖστοι τῶν φερόντων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐξαγοράσαντος ἡμᾶς διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ αἵματος, ἀσεβῶς καὶ μὲ ἐλευθερίαν σατανικὴν νὰ διαδίδωσι τὰς ἀβασίμους καὶ φθοροποιὰς αὐτῶν πιθανολογίας. Καὶ τὸ λυπηρότατον ὑπάρχουν καὶ δημοσιογράφοι, οἵτινες μὴ ἔχοντες συστηματικὴν καὶ πειραματικὴν γνῶσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μήτε γνωρίζοντες κατὰ βάθος τὴν σημασίαν τοῦ νεωτερισμοῦ, φιλοξενοῦσι γνώμας ἢ ἀρθρογραφοῦσιν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ὡς ἀπὸ τρίποδος, ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει τὰς συνιστοῦν εἰς τὸν λαόν.

Ἐπὶ δύο σχεδὸν ἑβδομάδας μὲ πόνον ψυχῆς ἔβλεπον τοιαῦτα σχόλια εἰς τὰς στήλας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος». Ἀγνοοῦμεν τὸν σχολιάζοντα. Πᾶς τις ὅμως δύναται νὰ φαντασθῇ, ὅποια ζιζάνια καὶ ὀπόσους τριβόλους ἔσπειρεν ὁ σχολιαστῆς ! Εἶναι ἐπόμενονον δὲ πᾶς εὐσεβῆς καὶ ἐχέφρων νὰ καταλήξῃ εἰς ἐν ἐκ τῶν δύο συμπερασμάτων: ἢ ὁ σχολιαστῆς ἀνεμίχθη εἰς ζήτημα ἀνώτερον τῶν γνώσεων, τῶν

δυνάμεων καὶ τῆς πείρας του, ἢ ὁ Χριστιανισμὸς του ἦτο μία λεοντῆ, ἣτις ἀφῆρέθη ἀπὸ τὸν πρῶτον ἄνεμον τοῦ νεωτερισμοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν μᾶς διατάττει: «Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναί, ναί, ἢ οὐ, οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν». Προσέει: «Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ». (Ματθ. ε'. 37 καὶ στ'. 23). Χριστιανὸς καὶ Νεωτεριστῆς ἐν ταύτῳ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοηθοῦν. Διότι ὁ ἀληθῆς Χριστιανὸς πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς Ἀγίας Γραφάς, αἵτινες φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦσιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Μόνον ὁ ἀναγεννηθεὶς καὶ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πίστεως, τὴν ἕκτην αἴσθησιν, ἣτις πίστις, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, δι' αὐτῆς δύναται νὰ ἴδῃ καὶ νὰ κατανοῇ τὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀπλαῖ ιδέαι καὶ θεωρίαι ἢ τύποι καὶ τελεταί. Εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός, ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ. «Μετὰ τοῦ Χριστοῦ συνεσταυρώθη· ζῶ δὲ οὐχὶ πλέον ἐγώ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῆ ἐν ἐμοί. Καθ' ὃ δὲ τώρα ζῶ ἐν σαρκί, ζῶ ἐν τῇ πίστει τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὲ ἠγάπησε καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Γαλάτας β'. 20).

Ὁ μέγας ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἀπεπλάνησε τοὺς προπάτορας ἡμῶν, τοῖς ὑπεσχέθη ψευδῶς ὅτι θέλουσιν εἶσθαι θεοί, γνωρίζοντες τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Μὲ ἄλλους λόγους τοῖς ὑπεσχέθη ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν Πλάστην των. Ἠπατήθησαν ὅμως τρομερὰ καὶ διὰ τῆς ἀποστασίας των ἔπεσον ἐκ τῆς ἀθώας θέσεώς των, ἐνεκρώθησαν ἠθικῶς καὶ μὲ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις τὴν ἐλευθερίαν καὶ βασιλείαν των παρέδωκαν εἰς τὸν Σατανᾶν, καὶ ἔκτοτε αὐτὸς, κατὰ γενικὸν λόγον, βασιλεύει ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος ὄφις καὶ σήμερον διὰ μερικῶν ἐπιστημόνων τοῦ αἰῶνος τούτου, οἵτινες φαντάζονται ὅτι ὅλα τὰ γνωρίζουσιν, ἐνεργεῖ τὴν πλάνην καὶ ἀποστασίαν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προεῖπε· «θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὅτε δὲν θέλουσιν ὑποφέρει τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν· ἀλλὰ θέλουσιν ἐπισωρεύσῃ εἰς ἑαυτοὺς διδασκάλους κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας, γαργαλιζόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας θέλουσιν ἀποστρέψῃ τὴν ἀκοήν αὐτῶν, εἰς δὲ τοὺς μύθους θέλουσιν ἐκτραπῆ» (Β', Τιμοθ. δ'. 3—4). «Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον».

Ὁ Νεωτερισμὸς εἶναι ἀναμάσσημα τοῦ παρελθόντος. Γερμανὸς τις εἰς ἓν φύλλον ἔγραφεν ὅτι «ἡμεῖς ἐθάψαμεν τὸ ζήτητα τῆς Ἐξελέξεως πρὸ 30 ἐτῶν». Μερικοὶ ἐν Ἀμερικῇ, οἵτινες ἀπολαμβάνουσι τὰ πάντα ἀνέτως, ἀντὶ νὰ διαβλέπωσιν εἰς ὅλα τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δοξάζωσι μὲ ταπεινὴν καρδίαν, ἀγωνίζονται νὰ διαψεύδωσι τὸν αἰώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ὡς βράχος εἶναι ἀσάλευτος. Οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου δὲν θέλουσι νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τοῦ παραβάτου, καὶ ἐπομένως ὅτι εἶναι νεκροὶ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου αὐτῶν. Ὁ ἀληθῆς φιλόσοφος, ὁ Σωκράτης εἰς τὴν ἐποχὴν του οὕτως ἐξεφράσθη: «Καθεύδοντες διατελεῖτε ἄν, εἰ μὴ τινα ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψῃ κηδόμενος ὑμῶν».

Ὁ ἄπειρος κατὰ πάντα Θεὸς, ἄπειρος καὶ εἰς τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἐπενόησε θαυμαστὸν σχέδιον σωτηρίας ἐν τῷ ἠγαπημένῳ αὐτοῦ. «Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ, διὰ νὰ

μη ἀπολεσθῆ παῖς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον » (Ἰωάν. γ'. 16). Ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Πλάστου εἶναι ὡς νεκρός. Μόνον ὅταν λάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς ἁμαρτωλός, καὶ ζητήσῃ ὡς ὁ Τελώνης ἔλεος, τότε μόνον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔρχεται καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Σταυροῦ καθαρίζει καὶ ἀναγεννᾷ αὐτόν εἰς τέκνον Θεοῦ καὶ ἔχει πλέον τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν καὶ εἰρήνην μετ' αὐτοῦ καὶ πρὸς πάντας. Καὶ δὲν ζῆ πλέον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ διὰ τὸν Σωτῆρά του, διὰ τὸν Θεόν του.

Κατὰ τὸ γνωμικὸν « μη κτυπᾷς πέλεκυν εἰς δρυῖν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας ἐκάθισας », εἰς τὸν εἰλικρινῶς μελετῶντα τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου εἶναι φανερά τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅπου ὑπὸ γνησίων τέκνων τοῦ Θεοῦ κηρύττεται τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Σωτὴρ ἐκτελεῖ θαυμάσια. Ἐνῶ δὲ βάρβαροι καὶ ἀνθρωποφάγοι ἐξηυγενίσθησαν, μερικοὶ δυστυχῶς κατ' ὄνομα Χριστιανοὶ πιθηκίζουσι. « Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς ». (Ψαλμ. μη'). Μόνον ἡ ζῶσα πίστις, ἣτις εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, φέρει τὴν ἐκ Θεοῦ σωτηρίαν. Ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀθεΐα εἶναι καταστρεπτικά. « Τὸ δὲ Πνεῦμα ρητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν » (Πρὸς Τιμ. Α. δ. 1—3).

Ἄς μὴ διασαλεύωμεν λοιπὸν μὲ σοφιστείας τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν εὐρωστον ἠθικῶς καὶ δρῶσαν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν Βοστώνῃ

Α. Ὑφαντίδης.